पयामास तथा सुषेणनामानं पश्चिमां दिशं प्रास्थापयत् वानराणां कोट्या सहेत्युभयत्र योज्यं घोऽजौऽजेःशब्दाशनगतीत्यादिना प्रयोज्यस्य कर्म्मत्वं प्रपूर्व्वस्य तिष्ठतेर्गत्यर्थत्वात् उदगिति उदक्शब्दाद्दिग्देशकालेऽति सप्तम्याःस्तात् तस्य लुक् चात्यरत्वात् तदन्तस्याव्ययत्वं लोकोपचारात्॥ ५१॥

प्राचीं तावद्भिरव्यग्रः कपिभिर्व्विनतोययौ। अप्रग्राहैरिवादित्योवाजिभिर्दूरपातिभिः॥ ५२॥

प्राचीमित्यादि॥ कपिभिस्तावद्भिरित्येककोटिसंघातैः सह विनतः प्रणतः सुग्रीवइत्यर्थात् अव्यग्रः अनाकुलः प्राचीं पूर्व्वां दिशं ययौ यथा आदित्योवाजिभिरप्रग्राहैः मुक्तबन्धनैः करणभूतैः रश्मौचेति घञ् दूरयायिभिः॥ ५२॥ ज॰म॰

प्राचीमित्यादि। विनतनामा वानरोऽव्यग्रोऽनाकुलः स तावद्भिः कोटिसंख्यातैः कपिभिः सह प्राचीं पूर्व्वां दिशं ययौ सुग्रीवाज्ञयेत्यर्थात् यथा आदित्यः सूर्य्याऽप्रग्राहैर्मुक्तरज्जुभिर्दूरपातिभिर्व्वाजिभिरश्वैः सह प्राचीं याति तथा प्रग्राहोघञन्तोरज्जुवाचकः अदितेरपत्यमिति गर्गादित्वात् ष्ण्यः केचित्तु विनतोनम्रः सुग्रीवः प्राचीं ययावित्याऽहस्तत्तु रामायणविरुद्धं॥ ५२॥ भ॰

ययुर्व्विन्ध्यं शरन्मेघैः प्रावारैः प्रवरैरिव। प्रच्छन्नं मारुतिप्रष्ठाः सीतां द्रष्टुं सवङ्गमाः॥ ५३॥